

Arrest

nr. 89 619 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. L. {...}, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 05/10/1948 in Oshkaya Oblast (Kirgizië), maar leefde sedert het begin van uw problemen in Dagestan. Uw problemen begonnen in 1998 toen uw zoon [K. D.] (OV xxxxxxx) eerst gearresteerd werd en later dat jaar gewond raakte bij een schietincident. Uw man stierf een jaar later in 1999 aan kanker. In 1999 werd uw zoon [K.] voor een tweede maal gearresteerd waarna hij vrijgekocht werd. In oktober 2000 kreeg u tweemaal het bezoek van de OMON waarvan u één keer niet thuis was. In datzelfde jaar 2000 werd uw zoon [D.D.] (OV xxxxxxx) na een identiteitscontrole bij een controlepost naar een politiekantoor gebracht waar hij door de politie in elkaar werd geslagen. In november 2000 vluchtte [D.]

naar België, waar hij op 28/11/2000 de vluchtelingenstatus aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Voor hem werd op 05/11/2004 door het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Uw zoon [K.] werd in 2001 voor een tweede maal beschoten door mannen in een militair uniform. Tijdens dit schietincident liet uw andere zoon [M.], die samen met [K.] in de auto zat, het leven. Tot dit schietincident bleven de bezoeken van de politie aanhouden. Erna kende u tot 2007 geen problemen. In mei 2001 is [K.] Dagestan ontvlucht naar België, waar hij op 09/05/2001 de vluchtelingenstatus aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Hem werd op 28/09/2006 door de Vaste Beroepscommissie een beslissing van erkenning als vluchteling betekend. In 2003 bracht u een bezoek aan België waarvoor u in 2002 een internationaal paspoort en een geldig visum verkreeg. In datzelfde jaar 2003 keerde u vrijwillig terug naar Dagestan. In 2007 heeft u twee bezoeken van de politie gekregen die op zoek waren naar uw zoon [M. D.] (OV xxxxxxxx). U was slechts tijdens 1 van die 2 bezoeken aanwezig. Verder zijn er 3 convocaties voor [M.] toegekomen. In augustus 2007 vluchtte ook [M.] naar België. Op 30/08/2007 vroeg hij asiel in België. Erna werden de kinderen van [M.] en zijn vrouw [A.D.] (OV xxxxxxxx) in Dagestan verschillende keren benaderd door onbekenden met de vraag waar hun vader is. In december 2008 vluchtte A. D. {..} met haar kinderen naar België en vervoegde er haar echtgenoot. Zij vroeg op 06/01/2009 asiel bij de Belgische autoriteiten. Op 09/03/2009 kreeg u in Dagestan het bezoek van de stedelijke politie die u meenam naar het stedelijk politiebureau. Daar werd u gedurende een uur gevraagd waar [M.] is. U werd onwel en er werd gevreesd voor uw gezondheid waarna de politie u naar het ziekenhuis bracht. U verbleef er 19 dagen. U verklaarde verder dat u vanuit België per telefoon vernomen heeft dat uw schoonbroer gearresteerd en verdwenen is. Begin juni 2012 vernam u van uw zoon [M.] dat hij dood werd teruggevonden. Hij had u indertijd nog geholpen met uw kinderen. Op 12/04/2009 ontvluchtte u Dagestan en kwam op 17/04/2009 aan in België. Op 20/04/2009 vroeg u asiel aan in België. Uw zoon [D.M.] en zijn echtgenote [D.A.] (O.V. xxxxxxxx) deden op 05.06.2012 afstand van hun asielaanvraag. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, een kortingsbewijs voor ballingen (van de Stalinterreur) en medische attestatie en rapporten met betrekking tot medische zorgverlening in de Russische federatie.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen door de autoriteiten zolang u hen niet vertelt waar uw kinderen zijn en stelde verder dat al uw problemen een afgeleide van de problemen van uw kinderen zijn (CGVS I p.7-8). Uit uw verklaringen moet men besluiten dat de politie na 2001 niet meer op zoek was naar uw zonen [K.] en [D.]. Bijgevolg dient er worden vastgesteld dat de aangehaalde problemen van uw zoon [M.] aan de basis liggen van het actuele element in de door u aangehaalde vrees. Ten eerste kende u tussen 2001 - na de dood van uw zoon [M.] - en 2007 -toen de problemen van [M.] zouden begonnen zijn - geen problemen en leidde u een normaal leven (CGVS I p. 9). Hiermee verband houdende kon u in 2003 met een legaal reispaspoort en een geldig visum naar België reizen waarna u op vrijwillige basis naar Dagestan terugkeerde. De problemen die u na de betreffende periode aanhaalt, houden allen verband met uw zoon [M.]. Zowel de bezoeken in 2007 als het bezoek in 2009 kaderde u in het onderzoek naar uw zoon [M.]. U stelde hieromtrent letterlijk dat ze tijdens het bezoek van maart 2009 enkel naar [M.] vroegen (CGVS I p.13). Sinds 9 maart 2009, het laatste bezoek van de autoriteiten, hebt u geen enkele indicatie dat u of iemand van uw familie nog wordt gezocht door de autoriteiten. Aldus dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen vluchtmotieven voortvloeien uit de problemen die werden aangehaald door uw zoon [M.D.]. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Vooreerst werden talrijke tegenstrijdigheden vastgesteld in uw relaas en werden er ook tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw zoon [M.] en van zijn vrouw [A.] vastgesteld.

Zo werden er betreffende de huiszoekingen in 2007 op verschillende vlakken ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld. Tijdens uw eerste asielgehoor stelde u dat de politie in 2007 2 keer naar uw huis kwam. U plaatste die bezoeken respectievelijk in juli en in augustus waarvan u stelde dat u slechts bij 1 van de 2 bezoeken aanwezig was (CGVS I p.10-11, 15). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat de politie in 2007 3 maal naar uw huis is gekomen. U plaatste alle bezoeken in de maand juli (CGVS II p.3). Toen u met de vastgestelde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd verklaarde u dat u slechts bij 2 van die bezoeken aanwezig was (CGVS II p.8). Dit kan de betreffende tegenstrijdigheid niet opheffen. U verklaarde tijdens uw eerste asielgehoor dat u slechts bij 1 van de 2 bezoeken in 2007 van de autoriteiten aanwezig was waardoor uw poging tot verklaring van de tegenstrijdigheid geen steek houdt. Bovendien was u ook tegenstrijdig aangaande het tijdstip van de bezoeken daar u tijdens uw eerste interview het laatste bezoek in augustus plaats terwijl u in uw tweede interview het laatste bezoek in juli plaatst (CGVS I p.10, CGVS II p.3). Ook uw schoondochter maakte slechts gewag van 2 bezoeken in 2007; namelijk 1 in juli en 1 in augustus (CGVS [A.] p.4-6). Toen u ermee werd geconfronteerd dat uw schoondochter het laatste bezoek in augustus plaatste stelde u dat het misschien ook begin augustus kon zijn (CGVS I p.8). Verder werd er een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld

tussen uw verklaringen en deze van uw schoondochter inzake het bezoek van de autoriteiten in augustus 2007. Zo verklaarde uw schoondochter dat de militairen een huiszoekingsbevel aan u gaven en ze stelde daaromtrent dat het betreffende document zich nog bij u bevond (CGVS 24/03/2009 D. A. {...} p. 7, 16). U verklaarde daarentegen nooit het betreffende document gezien te hebben aangezien het aan uw schoondochter werd gegeven (CGVS I p.11). Geconfronteerd met deze tegenstelling kon u hier niets tegen inbrengen en bleef u bij uw versie van de feiten (CGVS I p.11). Later in het gehoor bleef u bij uw verklaring dat het huiszoekingsbevel aan uw schoondochter werd gegeven, maar dat u eigenlijk niet meer wist of u het huiszoekingsbevel gezien had (CGVS I p.16). Deze uitleg vermag niet de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen of te verklaren. Een dergelijke tegenstrijdigheid over nagenoeg alle facetten van deze bezoeken van de autoriteiten ondergraven uw geloofwaardigheid dan ook op ernstige wijze.

Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de redenen waarom uw zoon [M.] door de autoriteiten wordt gezocht. Hij verklaarde immers dat hij beschuldigd werd van de moord op een politieagent en dat hij werd beschuldigd van deelname aan een aanslag tegen de politie in het dorp Pokrovskoye en dat hij daar sinds juli 2007 voor wordt gezocht (CGVS [M.] p.6-8). Toen u gevraagd werd of u wist waarom [M.] werd gezocht stelde u dat hij over een moord in een buurdorp moest getuigen. Toen u gevraagd werd in verband met welke moord hij werd gezocht kon u dit niet zeggen. U stelde enkel dat deze persoon door de politie werd gedood. U ontkende dat hij zelf ooit van een moord of van een aanslag werd verdacht (CGVS II p.5). Toen u met zijn verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde u enkel dat u hier niet van op de hoogte was (CGVS II p.8). Het is weinig aannemelijk dat u van dergelijke zwaarwichtige beschuldigingen tegen uw zoon niet op de hoogte zou zijn, dit te meer gezien het feit dat de autoriteiten zowel in 2007 als in 2009 bij u langskwamen om uw zoon [M.] terug te vinden en u over hem werd ondervraagd door de politie.

Verder werden ook tegenstrijdigheden tussen u en uw zoon [M.] vastgesteld aangaande de dood van uw man en aangaande de relatie die hij met Maskhadov zou hebben gehad. Zo stelde uw zoon dat zijn vader werd vergiftigd. Toen hij ermee werd geconfronteerd dat zijn broers verklaarden dat hij aan kanker stierf bleef hij dit ontkennen hoewel hij toen ook aangaf dat dit de diagnose van de dokters was (CGVS [M.] p.4). Ook u verklaarde dat uw man aan kanker stierf. Toen u met de verklaringen van uw zoon [M.] werd geconfronteerd stelde u enkel dat uw zoon niet wil geloven dat zijn vader niet werd vergiftigd (CGVS II p.6, 8). Dergelijke verklaring is zeer mager daar u stelde dat de diagnose door een dokter werd gedaan, wat uw zoon ook aangaf, waardoor het niet aannemelijk is dat uw zoon ten overstaan van het Commissariaat-generaal enkel een vergiftiging als doodsoorzaak voor zijn vader zou vermelden. Voorts stelde uw zoon [M.] dat uw man en Maskhadov elkaar regelmatig zagen. Zo zou Maskhadov zelfs enkele keren naar jullie huis zijn geweest (CGVS [M.] p.5). U stelde echter dat ze elkaar slechts éénmaal hebben gezien, en wel tijdens het sluiten van de akkoorden van Khassav Yurt (augustus 1996)(CGVS II p.6). Toen u met de verklaringen van uw zoon werd geconfronteerd bleef u erbij dat uw man en Maskhadov elkaar slechts 1 maal hadden gezien en dat hij nooit naar jullie huis is geweest (CGVS II p.9). Bijgevolg kon u geen verklaring geven voor het feit dat uw zoon dergelijke zaken had verklaard. Betreffende de functie die uw man zou hebben gehad in de akkoorden van Khassav Yurt bleven u en uw zoon dan weer onaannemelijk vaag. Zo stelde uw zoon dat hij niet wist welke functie zijn vader tijdens de akkoorden van Khassav Yurt had. U stelde dan weer dat hij opdracht kreeg van zijn chef om het te organiseren. Wie zijn chef was kon u niet zeggen. Bovendien zou zijn chef, voor zover u weet, nadien geen problemen hebben gekend (CGVS II p.6). Bijgevolg kunnen u noch uw zoon het aannemelijk maken dat u en uw gezin problemen zouden hebben gekend omwille van de band die uw man met Maskhadov zou hebben gehad. Niettemin gaf u zelf aan dat dit misschien de oorzaak was van de problemen die uw kinderen zouden hebben gekend (CGVS II p.5, 6). De foto waar uw man samen met Lebed en Maskhadov op staat geeft geen enkele informatie over de rol die uw man tijdens deze akkoorden zou hebben gespeeld noch over de band die hij met Maskhadov zou hebben gehad. De foto die de aanwezigheid van Maskhadov op de begrafenis van uw man zou bevestigen geeft evenmin doorslaggevende informatie over de band die beiden met elkaar zouden hebben gehad.

Bijgevolg werden er talrijke tegenstrijdigheden vastgesteld betreffende de inspanningen die de autoriteiten deden om uw zoon [M.] te vinden en over de redenen waarom uw zoon [M.] nog door de autoriteiten zou worden gevisieerd. Gezien het feit dat uw zoon [M.] de enige indicatie betreft waarom u nog door de autoriteiten zou worden gevisieerd ondermijnen bovenstaande vaststellingen uw vervolgingsvrees.

Volledigheidshalve kan ook nog worden opgemerkt dat er ook een ernstige tegenstrijdigheid met de verklaringen van uw zoon [D.] werd vastgesteld. Zo verklaarde u dat [D.] in oktober 2000 op een politiekantoor in elkaar werd geslagen (CGVS I p.8), terwijl [D.] verklaarde dat hij in oktober 2000 bij een inval van Russische militairen in uw huis - het enige bezoek van de autoriteiten in de betreffende periode waar hij melding van maakt - ernstig geslagen werd. Daarenboven beweerde hij dat u niet enkel aanwezig was bij deze inval, maar dat u ook door de politie geslagen werd (CGVS 1ste gehoor

31/08/2001 [D.] p.13). Dit staat in tegenstelling tot uw verklaring dat u niet weet of hij toen geslagen werd aangezien u niet thuis was. De andere keer dat ze zouden gekomen zijn in oktober 2000 was [D.] volgens uw verklaringen dan weer niet thuis. U maakte dienaangaande geen melding van het feit dat er geweld tegen u zou gepleegd zijn tijdens deze bezoeken (CGVS I p.9). Niettegenstaande er werd vastgesteld dat het actuele element van de door u aangehaalde vrees gelinkt is aan de problemen van uw zoon [M.], blijft de flagrante tegenstrijdigheid met de verklaringen van uw andere zoon [D.] relevant voor de inschatting van de algemene geloofwaardigheid van uw relaas. Dat de betreffende feiten reeds van 2000 dateren en dit de herinnering van de feiten kan aantasten, kan een dergelijk verschil in weergave van de betreffende feiten niet verklaren aangezien beide versies, op de datum na, amper of niet met elkaar correleren.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U kunt het bijgevolg niet aannemelijk maken dat u door de autoriteiten omwille van uw zoons zou worden vervolgd. Weliswaar werd uw zoon [K.] op 28.09.2006 als vluchteling erkend door de Vaste Beroepscommissie. Echter, gezien uit uw verklaringen duidelijk kan worden afgeleid dat de door u ingeroepen asielmotieven voortvloeien uit de problemen die werden aangehaald door uw zoon [M. D.], gezien de vaststelling dat de door u verklaarde vervolgingsvrees omwille van uw zoon [M.] ongeloofwaardig is, kan een gelijksoortige beslissing inzake uw asielaanvraag niet worden verantwoord.

Volledigheidshalve kan betreffende de verdwijning en de dood van uw schoonbroer worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de hulp aan u en uw familie werd vermoord daar u uw eigen vervolgingsvrees niet aannemelijk kan maken. Bovendien kon u ook geen informatie geven aangaande de redenen van zijn verdwijning en dood. Wanneer hij werd vermoord kon u evenmin zeggen. Door wie hij werd meegenomen en vermoord kon u ook niet zeggen (CGVS II p.9-10). Gezien de onaannemelijkheid van uw eigen vrees en het gebrek aan informatie aangaande omstandigheden van de dood van uw schoonbroer kan dit op geen enkele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas ondersteunen. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van

een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw binnenlands paspoort en het kortingsbewijs voor ballingen uit de Stalinterreur, bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

De medische attestatie van een psychiater dd. 25.05.12, die u ook in het kader van uw aanvraag tot verblijfsregularisatie om medische redenen (Vw. Art. 9ter) indiende, stelt dat u aan het posttraumatische stressyndroom lijdt. In de medische historiek van deze attestatie wordt verwezen naar de vervolgingsfeiten die u tijdens uw asielgehoren heeft aangehaald. Er moet hierbij echter worden opgemerkt dat de arts zich hiervoor louter kon baseren op uw verklaringen, waardoor, gezien de subjectiviteit ervan, geen bewijswaarde aan de vermelde historiek kan worden gegeven. Bijgevolg is de loutere diagnose geen bevestiging van de door u verklaarde vervolgingsproblemen daar er geen betrouwbare informatie voorhanden is betreffende de gronden die aan de basis van het uw diagnose liggen. Verder kan niet uit het attest worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn een coherent en gedetailleerd interview te doen. In de attestatie worden zonder verdere uitleg een aantal symptomen opgesomd, daaronder ook de vermelding van concentratieproblemen. Over de aard, de frequentie en de impact van deze problemen op uw algemeen cognitief functioneren wordt geen enkele informatie gegeven. Het louter vermelden van concentratieproblemen naast de andere symptomen is bijgevolg onafdoende om te besluiten dat u niet in staat zou zijn om op een coherente manier verklaringen af te leggen. Voorts blijkt uit uw gehoren dat u over het algemeen zich in staat toonde om coherente en gedetailleerde verklaringen te doen over de verklaarde asielproblemen. Daarbij moet erop worden gewezen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen details betreffen maar betrekking hebben op essentiële aspecten van de verklaarde probleemfeiten (aantal huiszoekingen in 2007, het bestaan en de bestemming van een huiszoekingsbevel, de reden waarom uw zoon [M.] werd vervolgd door de politie, de overlijdensoorzaak van uw man, diens contacten met Aslan Maskhadov, diens rol in de totstandkoming van de akkoorden van Khasav Yurt, de locatie van een ernstige geweldpleging door politie jegens uw zoon [D.]). Bijgevolg vermag deze attestatie niet de vastgestelde ongeloofwaardigheden te verklaren of te weerleggen.

De 2 andere rapporten geven enkel algemene informatie over de interpretatie en de behandeling van PTSD in Tsjetsjenie weer. Het bevat geen enkele informatie met betrekking tot uw persoonlijk asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster betoogt niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster stelt in eerste instantie dat zij in kader van het beroep bij de Raad het administratief dossier heeft opgevraagd, maar niet het volledige administratief dossier heeft gekregen – de nota's met haar verklaringen van 24 februari 2010 werden niet gevoegd. Zij stelt aldus niet in staat te zijn geweest zich op een afdoende wijze te verdedigen tegen de bestreden beslissing.

Verder betoogt verzoekster dat in onvoldoende mate rekening werd gehouden met haar medische toestand. Zij heeft ernstige psychologische problemen en betoogt dat uit het voorgelegde medisch attest niet kan worden afgeleid dat zij wel in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Er worden concentratieproblemen aangehaald zodat deze logischerwijze een impact hebben op haar verklaringen. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal een dokter had moeten aanstellen om tot een objectief oordeel te kunnen komen.

Uit haar verklaringen blijkt trouwens dat zij wel problemen heeft bij het afleggen van verklaringen. Hoewel weliswaar enkel de nota's van het tweede verhoor aan verzoekster werden overgemaakt, kan

daaruit afgeleid worden dat zij ernstige concentratieproblemen heeft. Zij antwoordt ontwijkend op de gestelde vragen, zelfs bij herhaling van deze vragen. Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen daar de commissaris-generaal niet tot een juiste conclusie is gekomen.

Bepaalde opgeworpen tegenstrijdigheden kunnen ook verklaard worden door te verwijzen naar de ernstige concentratieproblemen van verzoekster (bijvoorbeeld: politiebezoeken in 2007). Andere vermeende tegenstrijdigheden kunnen dan weer verklaard worden omdat verzoekster bewust in het ongewisse is gelaten door haar naaste familieleden, teneinde haar niet nog meer te verontrusten en een verergering van haar psychische problemen te vermijden (bijvoorbeeld: reden waarom M. wordt gezocht).

Nog een bijkomende verklaring voor de beweerde tegenstrijdigheden is het lange tijdsverloop tussen de incidenten en de verhoren en de hoeveelheid incidenten. De hoeveelheid doet verwarring ontstaan. Het tijdsverloop tast de herinneringen aan.

Aangaande de veiligheidssituatie in Dagestan meent verzoekster dat het daar wel degelijk onveilig is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal geeft toe dat er nog steeds incidenten plaatsvinden waarbij ook willekeurig burgerslachtoffers vallen. Zelfs de Belgische overheid adviseert de Belgische burgers niet naar Dagestan te gaan. Verzoekster citeert vervolgens uit bronnen teneinde aan te tonen dat er een toename is van gewelddadige incidenten en er zelfs sprake is van een burgeroorlog.

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht is geschonden. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoekster via mail van 10 juli 2012 om een kopie van het administratief dossier heeft verzocht. Op 11 juli 2012 wordt via elektronische weg het

administratief dossier overgemaakt aan de advocaat van verzoekster. De Raad kan uit dit mailverkeer geenszins afleiden, en verzoekster toont dit ook geenszins aan, dat slechts een deel van het administratief dossier werd overgemaakt. Wat er ook van zij, verzoekster had alleszins de mogelijkheid, bij vaststelling dat bepaalde stukken uit het administratief dossier ontbraken, om inzage te vragen van het volledige administratief dossier, hetgeen zij weliswaar heeft nagelaten te doen (cf. RvS 22 oktober 2002, nr. 111.779). Verzoekster kan haar eigen nalatigheid niet ten laste leggen van de verwerende partij. Bovendien konden verzoekster en haar raadsman ter griffie het rechtsplegingsdossier en het administratief dossier inkijken, hetgeen ook expliciet vermeld staat in de beschikking van 6 september 2012 (cf. RvS 20 oktober 2005, nr. 150.464). Het betoog van verzoekster kan niet overtuigen.

2.4. Verzoeksters betoog dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar medische toestand kan geenszins overtuigen. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal de aangevoerde medische toestand in zijn oordeel betrokken heeft en geargumenteed heeft waarom deze medische toestand geen verklaring kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in het asielrelaas van verzoekster: *“De medische attestatie van een psychiater dd. 25.05.12, die u ook in het kader van uw aanvraag tot verblijfsregularisatie om medische redenen (Vw. Art. 9ter) indiende, stelt dat u aan het posttraumatische stressyndroom lijdt. In de medische historiek van deze attestatie wordt verwezen naar de vervolgingsfeiten die u tijdens uw asielgehoor heeft aangehaald. Er moet hierbij echter worden opgemerkt dat de arts zich hiervoor louter kon baseren op uw verklaringen, waardoor, gezien de subjectiviteit ervan, geen bewijswaarde aan de vermelde historiek kan worden gegeven. Bijgevolg is de loutere diagnose geen bevestiging van de door u verklaarde vervolgingsproblemen daar er geen betrouwbare informatie voorhanden is betreffende de gronden die aan de basis van het uw diagnose liggen. Verder kan niet uit het attest worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn een coherent en gedetailleerd interview te doen. In de attestatie worden zonder verdere uitleg een aantal symptomen opgesomd, daaronder ook de vermelding van concentratieproblemen. Over de aard, de frequentie en de impact van deze problemen op uw algemeen cognitief functioneren wordt geen enkele informatie gegeven. Het louter vermelden van concentratieproblemen naast de andere symptomen is bijgevolg onafdoende om te besluiten dat u niet in staat zou zijn om op een coherente manier verklaringen af te leggen. Voorts blijkt uit uw gehoor dat u over het algemeen zich in staat toonde om coherente en gedetailleerde verklaringen te doen over de verklaarde asielproblemen. Daarbij moet erop worden gewezen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen details betreffen maar betrekking hebben op essentiële aspecten van de verklaarde probleemfeiten (aantal huiszoekingen in 2007, het bestaan en de bestemming van een huiszoekingsbevel, de reden waarom uw zoon [M.] werd vervolgd door de politie, de overlijdensoorzaak van uw man, diens contacten met Aslan Maskhadov, diens rol in de totstandkoming van de akkoorden van Khasav Yurt, de locatie van een ernstige geweldpleging door politie jegens uw zoon [D.]). Bijgevolg vermag deze attestatie niet de vastgestelde ongeloofwaardigheden te verklaren of te weerleggen. De 2 andere rapporten geven enkel algemene informatie over de interpretatie en de behandeling van PTSD in Tsjetsjenië weer. Het bevat geen enkele informatie met betrekking tot uw persoonlijk asielrelaas.”* De Raad stelt vast dat verzoekster een medisch attest neerlegde van 25 mei 2012 waarin een psychiater verzoekster aan de hand van haar asielrelaas diagnosticeert met PTSD met onder andere als symptoom: *“Concentration déficiente”*. Voorts legde verzoekster twee algemene rapporten neer over de behandeling van PTSD (administratief dossier, Documenten, Inventaris, stuk 15 (3)). De bevindingen van de commissaris-generaal waarom het medische attest en de rapporten geen verschoningsgrond kunnen zijn voor de talrijke tegenstrijdigheden en inconsistenties zijn pertinent en de Raad treedt deze bij. Verzoekster meent dat de in het medisch attest vastgestelde concentratieproblemen ernstig zijn, doch deze bewering vindt geenszins steun in desbetreffend attest. Er wordt enkel melding gemaakt van concentratieproblemen zonder dat de aard, de frequentie en impact van deze problemen op het algemeen cognitief functioneren van verzoekster wordt besproken. Het is aan de verzoekende partij om aan te tonen dat medische problemen een impact kunnen hebben op haar cognitieve functies op een zodanige wijze dat dit haar verhindert een coherent asielrelaas naar voren te brengen. Verzoeksters betoog dat uit voorliggend attest evenmin kan worden afgeleid dat zij wel in staat is om coherente verklaringen af te leggen kan in die zin niet gevolgd worden. Dit geldt des te meer nu blijkt uit lezing van de gehoorverslagen van verzoekster dat zij over het algemeen in staat bleek om duidelijke verklaringen af te leggen over de verklaarde problemen. De verwijzing van verzoekster naar een onderdeel van het tweede gehoor, met name het feit dat haar verschillende keren is moeten worden gevraagd of zij nog contact heeft met mensen in Tsjetsjenië, kan evenmin overtuigen om aan te tonen dat verzoekster ernstige concentratiestoornissen heeft. Immers betreft dit slechts een klein onderdeel van het gehoor waaruit dan nog blijkt dat verzoekster de vraag uiteindelijk begrijpt en beantwoordt (administratief dossier, gehoorverslag CGVS d.d. 07/06/2012, stuk 4, p. 2) zodat uit het gegeven dat aan verzoekster meermaals een vraag moet worden gesteld omdat zij aanvankelijk niet antwoordde op de vraag geenszins kan geconcludeerd

worden dat verzoeksters concentratiestoornissen een weerslag hebben gehad op haar verklaringen met betrekking tot kernaspecten van haar asielrelaas. In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, blijkt dat zij doorheen het eerste gehoor alsook het verdere verloop van het tweede gehoor duidelijke en op de vraag betrekking hebbende antwoorden formuleerde, zodat geenszins kan worden afgeleid dat concentratieproblemen de oorzaak zijn van de vastgestelde tegenstrijdigheden. De Raad wijst er voorts op dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal verplicht om onderzoeksdaten te stellen zoals de aanstelling van een psycholoog/psychiater.

2.5. Verzoekster meent nog dat bepaalde tegenstrijdigheden verantwoord kunnen worden door het feit dat zij over bepaalde elementen in het ongewisse werd gelaten en verwijst naar haar verklaringen over de reden waarom M. werd gezocht. Evenwel kan dit de Raad niet overtuigen. Immers is verzoeksters asielrelaas verbonden met dat van haar naaste familieleden zodat redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij elkaar hierover inlichten, minstens dat men aan elkaar verduidelijking vraagt en verschaft. De vlucht uit het land van herkomst is immers een gebeurtenis waarvan gesteld mag worden dat deze een enorme impact heeft op verzoeksters leven zodat van verzoekster verwacht mag worden dat zij terdege op de hoogte is van de kernelementen die aanleiding hebben gegeven tot die vlucht.

2.6. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn daarenboven geen details en banaliteiten. Zij zijn concreet en wezenlijk. De feiten waarop zij betrekking hebben zouden in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Ze betreffen geen details maar wel elementen die de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Het tijdsverloop en de hoeveelheid van incidenten kunnen aldus geenszins verklaren waarom verzoekster incoherent is over wezenlijke aspecten van haar asielrelaas.

2.7. De Raad wijst verzoekster er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekster niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is.”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoekster blijft evenwel in gebreke dit te doen. Immers, waar verzoekster verwijst naar een negatief reisadvies ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan dit niet zomaar doorgetrokken worden naar personen zoals verzoekster die wel deze nationaliteit hebben en uit deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekster verwijst is niet relevant daar het niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene veiligheidsschets te geven aan bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). Waar verzoekster nog verwijst naar passages uit het Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van januari 2012 waarbij verslag wordt gedaan over de situatie in de periode 2010-2011, een krantenartikel van 7 maart 2012 *“5 doden bij zelfmoordaanslag in Dagestan”* en een internetartikel *“Twee explosies in hoofdstad Dagestan – zeker zeven doden”* wijst de Raad erop dat verzoekster hiermee niet aantoont dat de conclusies die de commissaris-generaal getrokken heeft uit de *“Subject Related Briefing “Russische Federatie, Dagestan” “Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2012”*, (administratief dossier, Landeninformatie, stuk 16) verkeerd zijn. Deze informatie is gebaseerd op verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen. Uit deze informatie kan worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale

veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Het leven of de persoon van de burgers in Dagestan wordt actueel niet ernstig bedreigd als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en de gehoorverslagen van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.9. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieëndie de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER